

Ξένοι: Από τον «απολεσθέντα παράδεισο» στην... κόλαση!

Γράφει ο **Σαράντος Καργάκος** (Ιστορικός - Συγγραφέας)

Οι ξένοι -και το έχουμε εξηγήσει αυτό από παλιά- δεν ήλθαν σαν φυσικό φαινόμενο καταστροφής ούτε ανατροπής «κοσμοσωτήριων» καθεστώτων. Ούτε είναι φυγάδες «απολεσθέντων παραδείσων».

Είναι θύματα ενός νέου καπιταλισμού, που προσφυώς κάποτε κάποιος προφητικά τον είπε «καπιταλισμό του σαλούν». Μπαμ και κάτω! Αυτός ο τύπος καπιταλισμού μετά το 1989 φαινόταν να θεριεύει. Τώρα όμως παραπαίει χειρότερα από τα κομμουνιστικά καθεστώτα, που όταν έπεσαν -με εξαίρεση τη Ρουμανία- δεν άφησαν θύματα. Τούτος ο καπιταλισμός, όταν θα πέσει, θα αφήσει εκατομμύρια θύματα. Ήδη τα δημιουργεί. Υπολογίζονται σε δεκάδες οι πνιγόμενοι κάθε ημέρα λαθρομετανάστες. Οι δικοί μας ψαράδες έχουν απηυδήσει με το να τραβούν με τα δίχτυα τους πτώματα, και μάλιστα μανάδων και μικρών παιδιών!

Εν ονόματι κάποιων ανθρωπιστικών αρχών (τον έπιασε ο πόνος τον καπιταλισμό γι' αυτές!) χαλάρωσαν οι έλεγχοι, έπεσαν τα σύνορα, συρρικνώθηκε η έννοια του κράτους, σπιλώθηκε η έννοια του έθνους, υποβιβάστηκε η έννοια της πατρίδας. Ίσχυσε, τουλάχιστον στην πατρίδα μας, το «Μπάτε, σκύλοι, αλέστε κι αλεστικά μη δώσετε». Φυσικά το σύστημα φροντίζει μαζί με τα αλεστικά να αλέθει και τους... σκύλους. Ακόμη και τον μυλωνά. Κανείς πια δεν νιώθει νοικοκύρης στον τόπο του. Συνθήματα, όχι παλιά, αλλά σαν αυτά του Αντρέα Παπανδρέου, «Η Ελλάς ανήκει στους Έλληνες», φαντάζουν στους επιγόνους του κωμικά ή ρατσιστικά. Όλα όμως αυτά τα «ανθρωπιστικά» υπηρετούν τη νέα κυριαρχούσα θεότητα του Μαμωνά. Με τη λεγόμενη ελευθερία της αγοράς, αντί για διακίνηση προϊόντων έχουμε διακίνηση ανθρώπων, που έχουν γίνει εμπόρευμα. Αν όχι ολόσωμα, πάντως το αίμα και κάποια όργανά τους!

Και δεν θα πω ότι αυτά δεν είχαν προβλεφθεί. Ο γράφων σε ένα διδακτικό βιβλίο του, το «Μαθήματα Εκθέσεων», που κυκλοφόρησε το 1971, εν μέση δικτατορία, και έκανε 27 εκδόσεις, σε κάποια δοκίμια που είχαν σχέση με την τεχνολογία / τεχνοκρατία και την απόλυτη κυριαρχία της μηχανής, με τρόπο συγκεκριμένο παρατηρούσε από τότε ότι η νέα μορφή οικονομίας (δεν έλεγε ιμπεριαλισμός) δεν είναι το έσχατο στάδιο του κεφαλαιοκρατικού συστήματος (δεν έλεγε καπιταλισμός ούτε το όνομα του Λένιν), αλλά μια άλλη μορφή εξουσίας και οικονομίας, που δεν έχει

τα χαρακτηριστικά της αποικιοκρατίας, δηλαδή τη στρατιωτική κατοχή εδαφών και την οικονομική εκμετάλλευσή τους. Οι νέες μορφές εξουσίας στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ εκμεταλλεύονται τον λαό τους.

Και πάλι με καμουφλαρισμένα λόγια εξηγούσα το πώς: κάθε χώρα γινόταν αποικία. Οι παραδοσιακές αποικιακές δυνάμεις, όπως η Γαλλία, η Αγγλία, το Βέλγιο, η Ολλανδία, η Πορτογαλία, από μητροπόλεις μετασχηματίζονταν σε αποικίες. Έτσι δεν χρειάζοταν στρατός -κάτι που κόστιζε σε αίμα και σε χρήμα- δεν χρειάζονταν υπερπόντιες στρατιωτικές επιχειρήσεις. Απλώς ο κόσμος των αποικιών συσσωρευόταν στις μητροπόλεις. Τα κέρδη ήσαν πολλαπλά για τις εξουσιαστικές κλάσεις. Πρώτον, οι εργατικές κατακτήσεις, που είχαν εξασφαλιστεί μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο χάρη στη ραγδαία ανάπτυξη της βιομηχανίας αλλά και λόγω του κομμουνιστικού κινδύνου, άρχισαν να φυλλορροούν. Τότε δεν ήταν άμεσα ορατό. Τώρα είναι ορατό και από τυφλό. Δεύτερον, έσβησαν τα απελευθερωτικά κινήματα, τουλάχιστον αυτά που είχαν έναν ανθρωπιστικό προσανατολισμό. Τότε, το 1971, θα έλεγα σοσιαλιστικό. Ο πεινασμένος λαός, αντί να κάνει επανάσταση, έκανε -και κάνει- μετανάστευση. Αντί να αγωνιστεί να δημιουργήσει έναν δικό του παράδεισο με κάθε τρόπο, ήθελε να μεταπηδήσει στον έτοιμο παράδεισο. Με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Έτσι, στις χώρες του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου εγκαθιδρύθηκαν διεφθαρμένα καθεστώτα, που για να κρατηθούν χρειάζονταν όπλα. Τα οποία φυσικά έπαιρναν από τις τέως μητροπόλεις. Τότε, το 1971, είχα διαβάσει πως ένα συμβόλαιο για βομβαρδιστικά αποφέρει πολύ περισσότερα κέρδη από μια μακροχρόνια αποικιακή κατάκτηση και εκμετάλλευση. Αλλά για να χρειάζονται βομβαρδιστικά και άλλης λογής όπλα οι πρώην αποικίες, έπρεπε να αρχίσουν «να μισούνται ανάμεσά τους» και να μάθουν να πολεμούν. Και τότε ανακαλύφθηκαν θρησκευτικές διαφορές, καλλιεργήθηκε σε ευρωπαϊκά και αμερικανικά ινστιτούτα ο ισλαμικός φονταμενταλισμός (πού έκανε σπουδές ο Μπιν Λάντεν;), βρέθηκαν φυλετικές και γλωσσικές διαφορές, καλλιεργήθηκαν στους λαούς *ira et studia*, οργή και πάθος, σπάρθηκε το μίσος με το τσουβάλι για να αλληλοσκοτώνονται και να αγοράζουν όπλα σε μυθώδη ποσά.

Όλη όμως αυτή η συγχυτική κατάσταση που επέτρεπε την υπογραφή των παχυλών συμβολαίων με τα μυθώδη ποσά, τα οποία καλλιέργησαν τη διαφθορά (ας θυμηθούμε τι έφαγε ο Μιτερράν), έκανε τη δήθεν ενωμένη Ευρώπη μια πολιτική «κουλουβάχατα» (η λέξη σημαίνει φύρδην μίγδην). Οι άλλοτε μητροπόλεις μετέτρεψαν τους λαούς τους σε «παιδιά ενός κατώτερου Θεού». Τους έκαναν πολτό, ιζηματώδες σκεύασμα. Και με την αθρόα μεταφορά μαζών από τις πρώην αποικίες δεν γνωρίζεις σήμερα αν βρίσκεσαι στο Παρίσι ή στο Τζιμπουτί. Η βαβελική οικονομία μετέτρεψε τα κέντρα της αποικιοκρατίας σε σύγχρονους Πύργους της Βαβέλ. Που είναι υπό κατάρρευση. Ακόμη και με ένα πέταγμα πεταλούδας...

Όσο για τη χώρα μας, που δεν ήταν δα αποικιακή δύναμη, έγινε «Βαβυλωνία». Από χώρα εξαγωγής εργατικού δυναμικού έγινε χώρα εισαγωγής. Διότι κάποια στιγμή βρέθηκε χωρίς νέους που να προσφέρονται για χειρωνακτική εργασία.

Η σπουδομανία, η υπαλληλομανία, που άρχισε από το τρίτο έτος της δικτατορίας, μετέτρεψε τους νέους σε πτυχιουσυλλέκτες. Η ανάγκη για πτυχία έδωσε την ευκαιρία αναπτύξεως σ' έναν φτηνό πολιτικαντισμό: Γέμισε η Ελλάδα σχολές, που κανείς δεν ξέρει τι διδάσκεται εκεί και τι δουλειά μπορεί να κάνει κάποιος απόφοιτος μιας τέτοιας σχολής. Μοιραία, το κενό που δημιουργήθηκε στον χώρο των χειρωνακτικών εργασιών ήλθε να το καλύψει ο ξενικός πληθυσμιακός κατακλυσμός. Ξένοι / ξένες ανέλαβαν τη φροντίδα των γονέων μας, των παιδιών και των εγγονιών μας, των χωραφιών και των εργαστηρίων μας, των οικοδομικών και των επισκευαστικών εργασιών. Μερικοί από τους ξένους, ιδίως Αλβανοί -και μπράβο τους!- έχουν γίνει αφεντικά. Και γι' αυτό ένα πρωί σε μια τηλεοπτική συζήτηση έκανα μια σύσταση προς τους νέους: να μαθαίνουν αλβανικά για να μπορούν να συνεννοούνται με τα μελλοντικά τους αφεντικά! Για να εισπράξω από έναν

«παράθυροβίωτον» την ετικέτα του... ρατσιστή!

Το ότι η προσφορά των ξένων ήταν και είναι σημαντική ουδείς το αμφισβητεί. Αλλά δεν πρέπει να αγνοούμε και τις ηθικές επιπτώσεις. Και δεν εννοώ μόνον την εγκληματικότητα, τα ναρκωτικά, την πορνεία, ούτε καν την αλλοίωση του εθνικού μας χαρακτήρα ούτε την αλλοίωση της πληθυσμιακής μας συστάσεως. Είναι γνωστό ότι δεν έχω καμία υπόληψη προς τον μεταδικτατορικό Έλληνα. Είναι τα «ρέστα», τα «ψιλά» των προγόνων του. Μόνος απεμπόλησε την ελληνικότητά του, τη γλώσσα, τη γραφή, ακόμη και τη μουσική του. Εννοώ ότι ο ερχομός των ξένων ευνόησε τη ροπή των νέων προς την τεμπελιά. Γέμισε η Ελλάδα κηφηνεία, στέκια νέων αγραυλούντων, νύκτα μέρα συζητούντων. Χωρίς να λένε τίποτα. Λόγια πολλά, ουσία καμία. Όσο για λεφτά, αρκεί το χαρτζιλίκι του μπαμπά, του παππού, της γιαγιάς. Όσο για δουλειά, αυτή είναι υπόθεση των ξένων. Και κάποια στιγμή ο μπαμπάς, μέσω κάποιου βουλευτή, κάπου θα βρει να μας χάσει. Μια θέση όχι για να δουλεύουμε αλλά για να καθόμαστε!

Μοιραία, όλες οι παραγωγικές εργασίες πέρασαν στα χέρια των ξένων. Και ήταν καιρός να υπάρξει κάποια μέριμνα γι' αυτούς όχι βάσει προγραμμάτων, με τα οποία βολεύονται οι «προγραμματοποιοί», αλλά μέσω μιας επίσημης αναγνώρισεως αστικών αρχικά και ακολούθως, με κριτήρια ανστηρά (βλ. Ελβετία), πολιτικών δικαιωμάτων. Αυτή όμως η νομιμοποίηση είναι ένα σύνθετο, πολύπλοκο θέμα, που η αντιμετώπισή του απαιτεί βαθύ και όχι ρηχό μυαλό. Οι νυν κυβερνώντες, κατά τα πρότυπα των παλαιών, εφαρμόζουν μια «αλεπουδίσια» πολιτική: Θα φέρουμε το θέμα επί σκηνής, θα χωρίσουμε τους πολυχωρισμένους σε πλήθος κομμάτια Έλληνες σε δύο νέα κομμάτια, τους «φιλόξενους» και τους «μισόξενους», θα αρχίσει νέα φαγωμάρα, μια χωρίς προηγούμενο αναμπουμπούλα και, όπως είναι γνωστό, «ο λύκος στην ανεμοζάλη χαίρεται». Που μπορεί, όμως, να σπαράξει και την... αλεπού! Την κυβέρνηση εννοώ, που με τα τερτίπια αυτά θα βγει τελικά με κομμένη ουρά...

Και μια επιλογική παρατήρηση: Οι ξένοι που σαν πουλιά με σπασμένα φτερά ήλθαν στη χώρα μας, πέρα από τη φτώχεια τους, έφεραν τα μίσση τους και τις προκαταλήψεις τους. Έτσι, στους δικούς μας τσακωμούς θα προστεθούν και οι δικοί τους. Οι αναγνώστες θα ενθυμούνται περσινές «τσεκουρομαχίες» στην οδό Πειραιώς. Αν, λοιπόν, ελληνοποιηθούν κάποιοι μεν, αλλά δεν ελληνοποιηθούν κάποιοι δε, θα ζήσουμε πολλές «Νύχτες Αγίου Βαρθολομαίου».

Το θέμα, όπως είναι φυσικό, έχει και άλλες πτυχές, που θα αναλύσουμε προσεχώς ή στο προσεχές.

07.02.2010

Πηγή: www.sarantoskargakos.gr/